

скомбинувани отъ Войниковата бѣдна фантазия, създавалъ свои частни образи, други, нови лица, които могатъ да бждатъ дѣйствителни герои въ живота. Художникътъ Ботйовъ искалъ да изнесе на сцената виденията на своята собствена фантазия, които да се трѣпять за негови идеи, но не за безсмислицитѣ на посрѣдственни писарушки. И той ги изнесълъ. Всички сж ги виждали, които сж имали случай да посѣтятъ „театрото“ на Д. П. Войникова, и всички сж си казали, тогава и по-сетнѣ, че Ботйовъ е едно и че той не може да цѣпи душата си на сто парчета, — че какъвто е идеалистъ въ теорията, такъвъ се явява и тогава, когато създава нова концепция изъ механическата канава на драматическитѣ безсмислици, — че какъвто е неумолимъ въ живота несрѣтнически, такъвъ изнася да бжде и прѣсъздадения отъ него герой, — че каквито проповѣдвалъ да бждатъ хората и за каквото ги училъ да се борять —, такива ги изнасялъ на сцената и за такива нѣща ги принуждавалъ да разбивать черепитѣ си. Споредъ едни, театрото е училище, споредъ други — вертепъ за забава, споредъ трети — всичко и нищо. Споредъ Ботйовъ — театрътъ е институтъ за борба. т. е. — мѣсто, къдѣто могатъ да се прѣселятъ въ умаленъ видъ общественитѣ борби. Училище може да бжде театрътъ, но има училище и училище; вертепъ за забава може сжщо така да бжде театрътъ, но има забава и забава. Всѣко нѣщо получава истински смисълъ при двѣ условия: каква душа ще му вдѣхнешъ и при какви опрѣдѣлени, конкретни обстоятелства ще се нормира то. Единъ примѣръ въ връзка съ „народното театро“ на Войникова. Основано на 1866. година, отначало всички българи въ чужбина (Ромжния и Турция) го посрѣщнали симпатично. Но послѣ „публиката“ се раздѣлила на двѣ: едни поддържали В., други му дали грѣбъ. Едни се възхищавали отъ неговитѣ „Райна Княгиня“, „Крумъ Страшни“ и пр., други не давали за тѣхъ и петъ пари.